

Και προσώπως τὸ πρόσωπον τοῦ παλαιστοῦ καλόπτεϊ
καὶ μελανὸν χειρόκτιον ἐκάστην χεῖρα κρούπει.
ὁ δὲ κλαυθουμένης πρὸ κυρίων μυθίων
καὶ στεφάνου τὰ βλέμματα νυμφῶν πολυτάλαντων
πρὸς βλάστημα περιφανῆ περιφανῶν Ἀνδρίων,
ἰλκόντων γένος ἄπτον ἐκ γενεῆς γυνάτων.

Ἄ παλαιστῆς ἐξάπτεται καὶ βρέμεται ἡ πάλῃ
κι' ἐγὼ μὲ βλέμμα ἐκθαμβῶν τὸν παρακολουθῶ,
ὁ δὲ τὸ ξίφος τὸ βαρὸν ἐπιχαρίτως πάλλει,
ὡς παῖξαι μὲ τὴν ἄτρακτον ἡ μοῖρα ἢ Κλωθῶ,
ὡς νιανθῶν δὲ καὶ ἄφθονος ἰδρώς τὸν περιφρέει
καὶ νιανθῶν ἐν χορῶ ἐπινοφθῶν ὄρατοι.

Λαμπρὸν τῆς Ἀνδρῶν ἔρισμα, ὦ Ἐμπερικίε, χαῖρε,
εἰς δὲ τὴν γῆν τὴν πάτριον πλὴν τὸ κλέος φέρε
καὶ δεῖξον τώρα δὲ ἰσθλίαν καὶ κραταρὸν ἀγῶνων
πῶς ἡ πατρὶς ἢ πότις ἀνὴν ὑποκρίσει μόνον
ὑπηρετρίας καὶ τιθῶς μὲ ξειθαρῶν μαστῶν,
ἀλλὰ καὶ γένος μέχιμον ἐκπάγλων παλαιστῶν.

Οἱ Φύγαι ἤδη προχωροῦν κι' ὁ Βούρος μετ' αὐτῶν,
παῖδες καλοὶ καὶ ἄλκιμοι καθὼς ὁ Ἀλκιμίδων.
ὁ Χίος, μᾶτερ τοῦ Σουφῆ καὶ ἄλλων ἐπεκτῶν,
τοὺς ἄθλους ἀποθαύμασον τῶν προσφιλῶν σου παιδῶν.
Μᾶτερ ἐμὰ, τὰ τέκνα σου δὴν δεῖλιον ὡς πρῶτων,
πλὴν οἰοῦν ξίφος ἀχιμρὸν μετὰ παιδῶν γελῶτων.

Ἄν εἶσαι μόνον ἡ πηγὴ καὶ χώρα τῆς μαστίχας,
κοιτὲς τῆς ἄμρας τῆς Μπατοῦ καὶ τοῦ μισοῦ Τζαννῆ,
πλὴν γαλουχεῖς καὶ μαχητάς, τοὺς Βουρούς καὶ τοὺς Φύγας,
κι' εἰς τὰς ἀτάξας σου φέρεται ἀρήγος φωνή,
καὶ ἤδη ψάλλει τροπίακα μετὰ τοῦ ποιητοῦ
πᾶς ἀγαθὸς μισὸ Τζαννῆς κι' ἡ ἄμμα ἢ Μπατοῦ.

Καὶ ὁ Κανάνης εὐτολμος χορεῖ μετὰ σιγῆς,
μικρὸς τὸ δέμας πρόμαχος καὶ αἰοῖδς λιγὸς,
τοῦτον δ' αὐδὴ καὶ μέλιτος προχέεται γλυκυτέρα,
ὅπουτ' ἀκούη μάλιστα πεσοῦς κλειδοκυμβάλων.
καὶ οὗτος βάλλει σπαθισμοὺς εὐθείς πρὸς τὸν ἀέρα
καὶ γέρας αἰρεῖ ζηλωτὸν κατὰ τῶν ἀντιπάλων.

Ἄλλὰ προσβαίνει ξαφνα καὶ ὁ Λεβιδῆς γαθρός,
ἀδελφίδουτὸς μερασθενῆς τοῦ τρωπεροῦ Στεφίου...
λυγίξει σῶμα εὐκαμπτον κι' ἐν μέσῳ πίπτει λάβρος,
παλαῖα δὲ ἀκάματος μετὰ τοῦ Ἐμπερικίου.
Κροῖνον τὰ εἶση εὐστεροφα αἰ φουφαῖαι χεῖρες,
λαμπροὶ δ' ἐκ τῆς συγκρούσεως ἐκπέτονται σπινθῆρες.

Ἄ φόρηγέ ποικιλόγαυρος, ὁποῖους ἄνδρας ψάλλεις!...
ὦ φίλον ἦτος, μὴ πτωγῆς... ἰδοὺ ὁ Χρῆστος Ράλλης,
ὁ ἱατρὸς ὁ φίλιππος, ὁ ἀληθῆς Τιτάν,
φτεγγόμενος μετὰ βοῆς «ἦ τὰν ἢ ἐπὶ τὰν»,
ἀδελφὸς δρόκλαρος τοῦ εἰκότου Δημητρίου,
τοῦ δάφνης δρέποντος κολλᾶς ἐκ τοῦ Βουλευτηρίου.

Ἄ ορθοῦται ὑπερήφανος ὡς λέων μέσῳ σκύνων,
ἀντάξιος ἀοιρεπῶν καὶ πολυφάτων ὕμνων.
Τὸ βλέμμα του δεύτατον, ταχὺ, ἀστραπηβόλον,
κτυπεῖ ἐν εἰδεί παιδιᾶς τὴν πρῶτην καὶ τὴν τρίτην,
καὶ μειδῶν συμπλέκεται μετὰ τῶν ἄλλων δῶν,
καθὼς ὁ Ἐρωτοκρίτος μετὰ τὸν Καραμανίτην.

Ἄ ἀλαγαροὶ ἐβρόντησαν ἀνὰ τὴν Κηφισίαν,
γεραῖροντες τὴν ἰορτὴν τὴν ὑπερθαυμασίαν,
καὶ βάρβαροι ἐκοῦσαν ἀπὸ τὸν Κηφισῶν,
καὶ κῶρ' ἰλικοβλέφαροι ἐκρότησαν τὰς χεῖρας,
ὄσαι θηροῦν τοὺς γαμβροὺς εἰς κόμους αἰθουῶν,
εἰς πανηγύρεις αἵματος καὶ Ἀλοπέκων θήρας.

Οἱ Φιλοπλοὶ ἀπήρθησαν εἰς τὸν μακρὸν ἀγῶνα,
μετὰ τὴν τόσην θύελλαν ἐπέληθεν ἡ εὐδία,
τὰ χεῖλη δὲ ὑγράναντες μὲ ὕδατος σταγόνα
τὰ ὄπλα των ἀνέθηκον εἰς τὸν Τροπαῖον Δία,
καὶ ὕψωσαν μεγάλων τὸν τραχῆλον ὄλεθρον
ὡς ἦρωες θαυροστερεῖς πολέμων πολιορκῶν.

Κι' εἰς δεῖκνον παρεκάθισαν ἠθῶντες νεανίσκοι,
ὁποῖοι κορδακίζονται ἐν σαρικῇ σκελίῃ,
ἢ δὲ παρὶς τῶν ἱπποτῶν ὑπὸ χαρᾶς μεθύσκαι
καὶ στεφάνου τὸν Ὀμῆον ἐν θαλαρῇ ἱλαίᾳ.
Ἄλλὰ ἰδὼν κι' ὁ Φασουλῆς τὸ τῶν Φιλόπλων πλήθος
κατεμπαγλάρωσεν αὐτοὺς, ὡς γίνεται συνήθως.

Ἐκαὶ ἄλλοις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Ἄ Βαλαβάνης ὁ γνωστός ὁ καὶ Μικρασιάτης,
ἀγαπητὸς ἐν γράμμασι κι' ἀκάματος ἐργάτης,
ἠραδωνίσθη κατ' αὐτὰς μετὰ τῆς Πολυζίνης,
σπανίας κόρης ἄληθης, χρυσεῖς, χαριτωμένης,
τῆς τοῦ Γεράρδου θυγατρὸς, ποῦ τὸν γνωρίζουν ἄλλοι,
κι' ἔχει λαμπρὸν Κατάστημα ἐν Κωνσταντινουπόλει.
Εὐχᾶς εἰς ζυγὸς προσφιλῆ ἐπέυχομαι χιλίας,
δρόμον εὐδῶν, ἀνάστρατον, καὶ γῆν Ἐπαγγελίας.

Ἄ Ρωμῆος γνωστὸν εἶς κἀνὼ — πῶς ἐστὶ σπῆτι μου ἀνέθῃ,
ἔστην Νεάπολιν ἀπίνω — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει.
μὲ ξενοδοχὸν Ἰσθῆν, — δὴ ἐστὶ λέξις τρεῖς ἐστὶ εἶδη,

μὲ Χημῖον, μὲ μὲ μόνον, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομῆ,
καὶ μὲ χῆρα δίχως ἄνδρα, — ποῦταν ἄλλοτε μαμμῆ.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορινθῆς» τῆς καλῆς, ἑδῆς τοῦ Πρωτοτύπου κεντρικῆς πόλεως.